

Seati Barbar

La "Publicidad" a bord del "Warrspite"

— La Reliquia —

Lipits del ventre, envait el mal joyni, se
girem anguilegan per altres extrems. La cui-
na, que flabrava a lleixiu — feien bugada —
on l'aire roen ens tapava el respir, l'hospital,
on hi havia un malalt greu, un neumonic — el
que un mariner anglès fos susceptible d'emma-
laltir de pulmonia emortel un bon xic la nos-
tra admiració a Anglaterra — el llibar amb les
tales damunt del panyo verd les quals devien per-
seguir-se xocar i rebatre en dies de temporal; la
presó que es una gavia, un recó de mecànics —
mes enronadad de reixes; La ferreria i els dor-
mitoris, tot ho veierem a corre-cuita encepant
amb mes tuberies i conduccions amb mes jopoth, —
perns, estris, garfis, cadenes i volans.

On els deturarem devotament fou en
el petit museu del "Warrspite". Amb la testa descu-
berta contemplarem un minut la bandera de
combat que onejà en la boira del Baltic en la

terrible nit de Tulla i d'Alcàntara. Te aspecte de cos sant
Es negra, plena de forats i cremades. És
la bandera que ha presenciada la batalla més
formidable que fins al present han escrit les
cròniques. Flota unes hores sobre el barco in-
til paralitzat ferit, sense timó, entre la des-
tucció, el desordre i la sang i la mort. En el
seu espàrrec s'era encara l'horror de la tra-
gedia i no es veia més que una filagassa cendrosa -
abrassada del foc, n'era un ratllat a canoades,
abrassat pel foc enemic, bota d'hecatombe, des-
feria glòria.

Tan mateix per poc entusiasta que pi-
guen dels heróis i dels béls una bandera així,
és impressionant. No tots els draps que bateguen
al vent se n'han vistes de tan fresques, i poc
com aquest mereixen el petit esforç d'una
barretada.

Qui ens havia de dir en aquells
jorns que llegíem amb ansietat els telègrams de
la guerra, findríem el goig de fer acatament
al navili anglès, el nom del qual anava i venia
en les narracions del combat, suggerint-nos, per
la seva harmonia fonètica, i l'idea de quelcom
sútil i terrible, amb agullí perforador ràpid
i verinos. I ens planyem en saber que el ferro

de many l' haves paraltizat i ens consolavem en
suposar que tingue temps de tornar. S' hi, de fer mal
avant que l' hi fessin. Tot hom te les seves simpa-
lies inesplícables, pervinquides, a voltes d' un no res
i per nosaltres el "Warspite" era el cuirassat més sim-
patic de les flotes del mont, senzillament perquè
es deia "Warspite". S' havia de ser gosat, havia
de ser immortal i sofririen el dubte de que no
arribes a ser ho.

Alli tota la bandera reliquia hi ha
fragments enormes de les bales que el focaren. Sou
com cloïres de magrana d' un gruix de mig-
pam i suposem un projecte geganti. No em pas-
sant víctima de cap atentat, per fer nos carrec
de la satisfacció que produueix servir en la butxa-
ca de l' ermbulla o en un calaix de la calaixera
la bala que us perfora, pero sempre es millor ai-
var-les en cualsevulla lloc com per oferir-les a la
curiositat dels amic, que entor-vor-les a la sepul-
tura en castades en alguna entranya.
Abans de abandonar el "Warspite" hem basat al
pont del capità. El descomunal navili es go-
berna mes facilment que un poltre. Fora la roda
del timó hi han mes canyes embogillades d'
embuts, on es mes cal deixar hi caure les ordres de
viva veu.

Un de nosaltres, exagerant un poc din

que allò son les regnes i que es governen amb
un buf. - un buf que posa en moviment 27.500
tonelades, les fa galopar, les fa exprimir, les en-
calbria i les envetina d'orribles furors.

Ja en el bot, admirats i diferents, en alu-
nyar nos saludem al barco i als tripulans. I ni
el barco ni els tripulans, ni els oficials que es
passeigen sobre l'uberta, responen a la barbeta-
da.

Es possible que la nostra ingenuïtat i
entusiasme fossin antiprotocolari.

Prudenci Bertrana.